

In the communicative analysis of the situation of dialogue, the researcher focuses on the relationship between the participants in the dialogue, the form and meaning of statements, both the sender – *the sender of the message*, and another participant in the communication process – *the addressee of the message*, and the corresponding replica. The person hears and understands what the addressee says, and makes an assessment of the corresponding statement on this basis.

The initial reason for people to communicate is to serve the needs of a person or group of people. The goals of communication serve those or other needs: survival, cooperation with other people, personal needs, support for relations with other people, persuasion to act or think in any way, the exercise of power over other people, associations of societies and organizations in one whole, receiving and communicating information, awareness of the world and our experience in it, in what we believe, about relationships with other people, about what is true, the manifestation of creative nature and imagination.

The results of the analysis can be a fragment of a broader study of the problem of artistic dialogue, being a part of a course in the speech communication, stylistics, and text interpretation.

Список використаних джерел

1. Сусов И.П. Прагматическая структура высказывания // Языковое общение и его единицы: Межвуз. сб. научн. тр. / Отв. ред. И.П. Сусов – Калинин: Калининск. гос. ун-т, 1986. – С. 7-11.
2. Морехова Е.И. Функция понимания как познавательная процедура. – Саратов: Научная книга, 2001. – 16 с.

Братчина Катерина Євгеніївна

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Полубоярина Ірина Іванівна

Доктор педагогічних наук, доцент

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

АКТОРСЬКА ГРА ВОЛОДИМИРА МАЛЯРА У ВИСТАВІ «TWO STEP ...»

В репертуарі Харківського академічного українського драматичного театру імені Т. Г. Шевченка з'явилась нова вистава «Two Step на валізах», поставлена заслуженим діячем мистецтва України Степаном Пасічником, за п'єсою «Змішані почуття» американського драматурга Річарда Байера. Як кажуть: «Кінець – це завжди також і початок».

«Two Step ...» – історія двох немолодих, нещодавно овдовілих самотніх людей. Двох літніх людей яких поєднує пам'ять про близьких серцю покійниках та міцна дружба сім'ями. Крістіна Мільман тяжко переживає втрату та шукає шлях позбавлення від тяжких спогадів, збираючись переїхати в інший штат. А Герман Льюїс усіма зусиллями намагається її втримати і навіть пропонує їй вийти за нього заміж, намагаючись доказати, що для них можливе спільне майбутнє, в якому обов'язково знайдеться місце для кохання. Вони сваряться, миряться, з'ясовують відносини в чому ми бачимо як вимальовуються образи покійних Айзека Мільмана та Мір'ям Льюїс. Степан Пасічник, даючи іншу назву виставі, не випадково використав багатофункційний термін «Two-Step...», закодував символічне значення «Двох кроків» вже на афіші.

Глухі стіни, драпіровані чорною тканиною, мебіль у чохлах вже створюють атмосферу тривалого трауру. Таким чином режисеру та художнику (заслужений діяч мистецтва України Тетяна Ведмідь) вдалось занурити нас в початкову подію, надалі виправдовуючи жанрові зміни всередині вистави – від трагедії до ліричної комедії.

Перед нами постають розгублені Крістіна Мільман (народна артистка України Агнеса Дзвонарчук) і Герман Льюїс (народний артист України Володимир Маляр). Персонаж Володимира Маляра готов йти на компроміси та робити все, щоб переконати Крістіну, яка живе спогадами, не їхати. Запевняє, що від себе втекти неможливо, а вдвох їм буде легше влаштувати життя, зберігаючи добру пам'ять про минуле. Це важка роль, не зважаючи на те, з якою легкістю Володимир Миколайович її підносить глядачеві. Але ця роль є непростою в своїх нюансах, яка дає можливість і партнеру по сцені, і глядачам розібратись в провокаційних

питаннях, а іноді навіть в використанні грубих прийомів, які вміло знайшов застосування Герман для того, щоб втримати Крістіну. Він робить все можливе в бажанні переконати її, що заперечуючи почуття обернуться для обох катастрофічними наслідками. Крістіна – його життєва необхідність і він піде на все, щоб не розлучитись зі своєю останнім коханням.

Ми знаємо Володимира Маляра як «приборкувача» ролей, але саме в цій виставі він зіткнувся з роллю, приборкавши його самого, змусивши йти не від звичної для нього сценічної форми, а від того, що зветься тонким проникненням в долю навіть не персонажа, а людини з ім'ям Герман. Тобто, для нього ця роль, стала якимось новим ковтком повітря та новою сходиною у пізнанні самого себе та відображенні цього на сцені та своєму характері.

Неймовірне психологічне наповнення ролі у трьох основних сценах набирає високого емоційного накалу, але тільки до тих пір, якою визначена жанрова природа «Two Step...». Актор віртуозно балансує на грані життєвої правдоподібності та театрального гротеску. Можна сказати, що перемагаючи важкі перешкоди, ми наповнюємося його силою, а вже після цього, оцінивши свої можливості, здатні тверезо осмислювати вчинене – саме з такою позицією треба оцінювати Володимира Миколайовича у ролі Германа. Він дуже чітко та вміло розставляє акценти в ролі, наче затягуючи в своє павутиння Крістіну, яка так і притягується до страждаючого Германа. Він починає впливати на неї таким чином, що вона вже не виглядає пригніченою своїми спогадами, а навпаки, вона впевнена в тому, що має право на заслужене кохання.

Дія досить цікаво вибудувалась на протидії двох внутрішніх конфліктів. Руйнується звичний уклад життя людей консервативного складу, людей обтяженими певними нормами, життєвим досвідом та мораллю. Вірність сімейним традиціям народжує, так би мовити, фобію. Не комплекси, а саме переживання зайвої тривоги в визначених ситуаціях, а в випадку з Крістіною та Германом – муки совісті через усвідомлення того, що віддавшись волі почуттів, вони зрадять кохання з тим, кого вже давно немає поруч. Але чим сильніше ми відторгаємо кохання, тим сильніше її притягуємо.

Федорченко Павло Геннадійович

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

Науковий керівник: Лобанова Інга Вячеславівна

Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського

ЕТАПИ ТВОРЧОГО ШЛЯХУ АКТОРА ВОЛОДИМИРА ГОРБУНОВА

Володимир Горбунов – заслужений артист України, актор Харківського державного академічного театру ляльок ім. В.А. Афанасьєва, доцент кафедри майстерності актора та режисури театру анімації Харківського національного університету мистецтв ім. І.П.Котляревського – був одним з тих високопрофесійних майстрів, хто надовго залишає по собі вдячну пам'ять колег, учнів, глядачів.

Народився Володимир Михайлович Горбунов 21 квітня 1954 року в с. Зуя (нині – смт. Білогірського р-ну АР Крим). Як вважав артист, йому пощастило з наставниками у професії. Адже в період його становлення як актора довелося працювати з визначними майстрами. Свій творчий шлях розпочав з аматорської праці у Тростянецькому народному театрі ляльок під керівництвом заслуженого працівника культури України Василем Натарова, який став для нього справжнім першим вчителем. Потім було навчання в Саратовському театральному училищі ім. І. Слонова, де Володимир Горбунов зустрівся з Олександром Чертовим, співпрацю з яким цінував дуже високо. На момент випуску з училища, у 1975 році, молодий актор вже працював у Саратовському театрі ляльок «Теремок». А згодом він знайшов і свого першого режисера, творчого однодумця Валерія Вольховського, котрий запросив його Орловський театр ляльок. Власне, ці три особистості і зіграли визначальну роль у професійному становленні В. Горбунова.